

HỘI THỨ BA MƯƠI BẢY

MỘT NGƯỜI BÍ MẬT

Đoàn Chính Thuần giật mình biết rằng phía ngoài đã công thủ đến viện trợ cho mình. Y vừa nghĩ ngợi vừa thấy luồng từ sau lưng chuyển đến cánh tay rồi dẫn cả vào đầu ngón tay một tiếng, thần công "Nhất dương chỉ" đã phóng ra.

Mã phu nhân trúng chỉ ở dưới nách, rú lên một tiếng:

- Thật kinh khủng, ngã vật xuống giường.

Tiêu Phong thấy Đoàn Chính Thuần đã kiềm chế được nhân vội rút tay ra.

Đoàn Chính Thuần toan mở miệng tạ ơn, bỗng thấy cánh cửa mở ra, một người xông xộc chạy vào cất tiếng hỏi:

- Tiểu Khang! Mình không cắt đứt được mối tình xưa thật ư? Sao mãi mà chưa thanh toán xong hẳn?

Tiêu Phong đứng ngoài cửa sổ, vừa nhìn thấy người này thộn mặt ra. Trong khoảnh khắc, đầu óc ông nảy ra không nhiều nghi vấn, nhưng chớp mắt dường như ông đã tìm ra giải đáp.

Tiêu Phong đoán ra rằng:

- Hôm ấy ở trong rừng chanh, người vô tích, Mã phu nhân đem cây quạt của mình ra phao vu là công đền ăn cắp thư tín rồi vội vã bỏ rơi.

Ông tự nêu ra nhiều câu hỏi:

- Cây quạt này ở đâu ra?

- Nếu quả có người lấy cắp thì phải là người rất thân mình và người ấy là ai?

- Ta là người Khất Đan, vụ đó rất bí mật, đã dấu nhem được ba mươi năm, sao đột nhiên lại phanh phui ra?

- A Châu cải trang làm Bạch Thế Kính đến trời cũng không biết. Mã phu nhân khám phá ra được?

Nguyên người lên vào phòng này chẳng phải ai xa lạ mà chính là chÉp pháp trưởng lão tại Cái Bang tên gọi là Bạch Thế Kính.

Nghe Bạch Thế Kính hỏi, Mã phu nhân kinh sợ đáp:

- Hắn... Hắn chưa mất hết võ công. Hắn điếm... điếm trúng huyết đạo tôi.

Bạch Thế Kính vừa nghe xong nhảy chồm lại Đoàn Chính Thuần cầm lấy hai tay bẻ "rắc rắc" xương cổ tay Đoàn Chính Thuần bị gãy nát.

Ta nên biết rằng Tiêu Phong có trút được chân khí vào thân thể Đoàn Chính Thuần thì nội lực y cũng chỉ tạm thời chống chọi được một lát, Tiêu Phong rút tay về thì y lại thành phế nhân.

Từ lúc Tiêu Phong ngó thấy Bạch Thế Kính, trong đầu óc ông tuôn luồng tư tưởng nổi lên như sóng cồn.

Ông không nghĩ đến chuyện lại ra tay viện trợ cho Đoàn Chính Thuần, đồng thời ông cũng không ngờ Bạch Thế Kính lại hạ độc thủ ngay. Khi biết ra thì xương cổ tay Đoàn Chính Thuần đã bị bẻ gãy rồi chàng tặc lưỡi lầm bầm:

- Lão này lắm vẻ phong tình, đầy lòng hiếu sắc, bữa nay để lão đau khổ cho đáng kiếp.

Mình có nể mặt A Châu thì cũng chờ đến lúc cuối cùng sẽ cứu tính mạng cho lão.

Tiêu Phong còn đang nghĩ ngợi, bỗng nghe Bạch Thế Kính nói:

- Gã họ Đoàn kia! Ta không ngờ bản lãnh người ghê gớm đến thế! Người đã uống "Thập hương mê hồn tán" mà nội lực vẫn còn lại mấy phần.

Đoàn Chính Thuần tuy chưa biết người đứng bên ngoài bức vách chường vào viện trợ nội lực cho mình là ai? Nhưng y biết chắc là một nhân vật bản lãnh ghê gớm. Trước mặt tuy thêm một kẻ cường tráng nhưng sau lưng đã có tay đại viện nên trong lòng y chẳng chút hoan mang.

Nghe giọng cười Bạch Thế Kính, Đoàn Chính Thuần hiểu Bạch chưa biết có người giúp sức cho mình, liền hỏi:

- Phải chăng tôn giá là người trưởng lão Cái Bang? Tại sao tôn giá chưa từng quen biết nhau, sao lại hạ độc thủ đến thế?

Bạch Thế Kính không trả lời, chạy vội đến bên mình Mã thò tay vào nắn lưng mục mấy cái.

Song phép "Nhất dương" họ Đoàn cực kỳ thần diệu, tuy võ công Bạch Thế Kính ghê gớm mà không sao giải khai huyết đạo được cho mục.

Bạch Thế Kính nhíu cặp lông mày hỏi:

- Mình thấy trong người thế nào?

Giọng nói rất là quan thiết!

Mã phu nhân đáp:

- Chân tay tôi bị tê liệt không nhúc nhích được. Thế này mình ơi! Mình thanh toán xong hẩn đi, rồi đôi ta mau thoát khỏi đây... Tôi không muốn chần chừ ở trong căn nhà này nữa.

Đoàn Chính Thuần đột nhiên buông một tràng cười ròn rã.

- Ha ha! Ha ha! Tiểu Khang mình ơi! Mình... ơi! Ha ha!

Mã phu nhân nói:

- Mình ơi! Mình vẫn hứng chí lắm nhỉ? Chết đến nơi mà vui cười được kia ư?

Bạch Thế Kính nổi óa la lên:

- Mi còn gọi hấn bằng Đoàn lang ư? Con tiện nhân kia.

Nói xong trở tay tát một cái thật mạnh.

Đoàn Chính Thuần cũng nổi giận quát:

- Dừng tay ngay! Sao ngươi lại đánh nàng?

Bạch Thế Kính cười lạt hỏi lại:

- Thị là người của ta. Ta muốn đánh thì đánh, muốn mắng thì mắng việc gì đến mi?

Đoàn Chính Thuần cười nói:

- Con người nguyệt thẹn hoa nhường như nàng, sao ngươi dám dờ thói vũ phu, thế mà cũng học đòi làm người! Người phải dẫn lòng đừng ăn nói sỗ sàng để nàng được vui lòng mới phải chứ?

Mã phu nhân nhìn Bạch Thế Kính nói:

- Mình nghe đó! Người ta đối với tôi thế nào? Sao mình lại phũ phàng đến thế mà không biết thẹn?

Bạch Thế Kính quát mắng:

- Con dâm phụ này! Rồi ta sẽ liệu cho mi! Còn gã họ Đoàn si ngốc kia! Bây giờ ta mới biết mi chỉ quen thói nịnh đàn bà. Vậy mà sao mụ vẫn ám hại mi? Đây nhớ nhé! Sang năm cũng vào ngày này là ngày giặc đầu mi đó!

Nói xong lão sấn lại dơ tay ra toan ấn sâu lưỡi dao trủy thủ vẫn để trên ngực Đoàn Chính Thuần từ trước.

Giữa lúc ấy đột nhiên cửa phòng có luồng gió mạnh thổi vào. Vèo một tiếng, luồng kinh phong thổi tắt phục lửa đi. Trong phòng tối như mực. Mã phu nhân rú lên một tiếng kinh hãi.

Bạch Thế Kính có kẻ địch mới vào không rảnh tay giết Đoàn Chính Thuần, vội chạy vào nghênh địch.

Lão quát hỏi:

- Ai?

Lão vừa giơ hai tay lên đỡ ngực vừa xoay người lại.

Luồng kinh phong thổi tắt đèn lửa, rõ ràng do một nhân vật bản lãnh tuyệt cao phóng ra, những đèn lửa tắt hết, lại không nghe động tĩnh gì?

Bạch Thế Kính, Đoàn Chính Thuần, Mã phu nhân, Tiêu Phong tất cả mọi người để hết tinh thần nghe ngóng, đều cảm thấy trong phòng có một người.

Mã phu nhân không nén nổi sự kinh hãi la lên:

- Có người! Có người!

Người mới vào này vẫn lập lờ đứng ở cửa phòng, hai tay chống nhưng không nhìn rõ mặt và người y cũng không nhúc nhích.

Kế đến Bạch Thế Kính quát hỏi:

- Ai?

Lão tiến ra một bước.

Người lạ vẫn chẳng nói năng gì mà cũng chẳng nhúc nhích như không nghe tiếng.

Bạch Thế Kính lại quát:

- Nếu không biết người mới đến là bạn hay là thù. Lão cho chưởng lực quạt tắt đèn lửa vừa rồi phải là tay võ công. Lão không dám mạo hiểm động thủ.

Người này vẫn không hé miệng mà cũng không cử động. Căn phòng tối đen, dường như bao phủ một làn không khí ngột ngạt rùng rợn.

Đoàn Chính Thuần ở trong phòng cũng như Tiêu Phong ở ngoài, thấy điệu bộ người mới đến đều kinh hãi nghĩ thầm chắc người này ghê gớm lắm, sao mình nghĩ không ra nhân vật võ lâm giống y?

Cả hai người đều lịch duyệt giang hồ, kiến văn rộng đoán được ra ai.

Mã phu nhân thét lên lanh lảnh:

- Minh đốt lửa lên cho sáng. Tôi sợ... Tôi sợ lắm!

Bạch Thế Kính nghĩ bụng: "Con dân phụ này ngu quá! Bây giờ đi tắt đèn lửa, lỡ ra kẻ địch thừa cơ đánh úp thì sao? "

Lão vẫn để hai tay đỡ ngực chờ cho địch nhân ra chiu trước để đoán sơ qua về gốc gác y rồi sẽ tính sau.

Nào ngờ người đó vẫn trơ trơ. Hai bên quay mặt vào nhau chùng uống cạn tuần trà.

Tiêu Phong dĩ nhiên không muốn lên tiếng. Đoàn Chính Thuần cũng quyết không mở miệng để cho Bạch Thế Kính dò la góc gác đối phương. Bốn bề im phăng phắc, cả loại côn trùng cũng im tiếng. Từng mảnh tuyết rơi cũng có thể nghe rõ được.

Tình trạng này càng kéo dài, Bạch Thế Kính càng bần khoản. Lão cạy hỏi:

- Người này quyết nhiên là thù chớ không phải là bạn. Nhưng tại sao lão cứ đứng lì chưa chịu ra tay?

Rồi lão tự trả lời:

- Phải rồi! Chắc y còn đợi người đến tiếp viện, vì y sợ một mình không địch lại ta. Nếu để đến lúc kẻ tiếp viện cho y nơi, tất bị bọn chúng cứu Đoàn Chính Thuần đem đi mất.

Nghĩ tới đây, Bạch Thế Kính không dám trì hoãn lại la lên:

- Các hạ đã không trả lời, tại hạ đành phải mạo phạm.

Nói vậy thì nói nhưng lão vẫn chưa ra tay. Đối phương vẫn không động tĩnh.

Bạch Thế Kính liền thò tay vào bọc rút ra một cây phá giáp cương vây tung mình nhảy lại.

Một ánh sáng xanh lè lấp loáng trong đêm tối vẫn cương trụ nhằm đâm thẳng vào trước ngực đối phương.

Chiêu "Quang xạ đầu ngư" là một tuyệt kỹ mà bình sinh lão đắc ý nhất.

Người lạ né mình tránh khỏi.

Bạch Thế Kính thấy một luồng gió mạnh phóng lại, ngón tay đối phương nhằm cổ họng mình chụp xuống. Đòn đánh lẹ quá, Bạch Thế Kính chưa kịp thu cương trụ về thì năm đầu ngón tay đối phương đã đụng vào cổ họng mình. Lão hồn vía lên mây hốt hoảng quay lùi về phía sau để tránh đòn rồi run rung hỏi:

- Người... người....

Lão sợ quá vì không những đối phương võ công cực cao hình thức vừa rồi chính là đòn "tòa hầu cầm nã thủ."

Ta nên biết rằng "tòa hầu cầm nã thủ" là một đòn tuyệt chiêu của Mã Đại Nguyên tức vong phu Mã phu nhân. Chiêu này ngoại trừ con em nhà họ Mã, không một người nào trong đó biết sử dụng. Từ khi Mã Đại Nguyên chết đi rồi, người ta lo tính nghề này sẽ bị thất truyền.

Bạch Thế Kính chơi thân với Mã Đại Nguyên hàng mấy năm biết rõ cả chiêu thức võ công nhà họ Mã. Chiêu này vừa đánh Thế Kính sợ quá toát mồ hôi lạnh

ngắt, chú ý nhìn đối phương thấy y thân hình cao lớn cùng cỡ Mã Đại Nguyên, song trong không nhìn được rõ mặt.

Người lạ vẫn không hé răng và không cử động, cứ đứng trơ ra đó, căn phòng dường như bị bao phủ một làn không khí đầy ma quỷ.

Bạch Thế Kính cảm thấy trong cổ ngấm ngấm đau, dường như ngón tay đâm thủng ra.

Lão định thần cất tiếng hỏi:

- Phải chăng tôn giá họ Mã?

Người lạ vẫn như câm điếc, chẳng nói sao.

Bạch Thế Kính nói:

- Tiểu Khang mình ơi! Mình thấp đèn sáng lên.

Mã phu nhân đáp:

- Tôi có cử động được đâu, mình thấp lên đi.

Bạch Thế Kính vẫn e dè sợ sệt không dám hành động hở. Nhưng lão lại nghĩ rằng: Rõ ràng võ công người này rất nhiều. Giả tí y muốn cứu Đoàn Chính Thuần, cũng chả cần đến giúp sức, không biết tại sao y chỉ ra một đòn rồi không đánh nữa. Lại qua một quãng thời gian cực kỳ tịch mịch, ngột ngạt khó chịu không một tiếng động.

Bạch Thế Kính đột nhiên phát giác ra một điều kỳ quái. Trong phòng tuy không một ai lên tiếng, không một ai cử động, nhưng vẫn nghe rõ hơi thở từng người:

Hơi thở Mã phu nhân, hơi thở Đoàn Chính Thuần, rồi hơi thở chính mình lão đều biết hết. Đặc biệt là người bí mật đứng trước mặt lão tuyệt nhiên không thấy phát ra hơi thở.

Bạch Thế Kính liền tự mình nín thở, chú ý lắng tai nghe. Với nghị lực của lão bất luận là ai phát ra hơi thở lão cũng cảm giác được. Thế mà đối với người bí mật này, lão chú ý hồi lâu vẫn tuyệt không nghe thấy một tí gì. Nếu là người còn sống có lý nào lại không hô hấp bao giờ? Trong khi đó lão nghe rõ cả tiếng trái tim mình đập.

Bạch Thế Kính nghe tiếng tim mình đập mỗi lúc một mạnh hơn cảm thấy trong dạ bồn chồn vô kể, tựa hồ trái tim muốn chảy ra ngoài.

Không thể nhẫn nại được nữa, lão quát lên một tiếng thật to, nhảy lên tới người bí mật.

Ngọn "Phá giáp trùy" vung lên loang loáng đâm tới tấp vào mặt đối phương.

Người bí mật vung tay trái lên, hất tay phải Bạch Thế Kính ra bên ngoài cửa đưa tay phải ra nhanh như chớp chụp vào yết hầu lão.

Bạch Thế Kính đã đề phòng người bí mật lại thi triển chiêu "Tỏa cầm nã thủ" cúi đầu xuống luồng dưới nách đối phương để tránh.

Người bí mật không đánh theo chỉ đứng trơ như phỗng ngay trước cửa.

Bạch Thế Kính lại phóng Truy đâm vào đùi đối phương.

Người bí mật tung mình nhảy thẳng lên để tránh.

Mã phu nhân thấy người bí mật lúc nhảy vọt lên không có đầu gối lại, người y cứ ngay đườn đưỡn tung lên bất giác mặt la hoảng:

- Quý nhập tràng! Quý nhập tràng!

Bỗng nghe đánh "bịch" một tiếng, người bí mật lại hạ mình xuống.

Bạch Thế Kính cũng sợ ớn da gà, tự hỏi:

- Người này mà sao nhảy lên hạ xuống trông cũng như que củi? Chẳng lẽ gian quả có quý nhập tràng ư?

Tuy nhiên lão giữ địa vị một nhân vật cao cấp nhất Cái Bang lại có lý nào lại để cho hiện tượng quái gở này khủng bố thì lão do dự một chút rồi uốn mình nhảy chồm lên phóng luôn bằng "Phá giáp trụ" phát ra những tiếng veo veo đâm vào đối phương.

Người bí mật quả nhiên không có đầu gối lại được, người ngay đơ nhảy lên tránh đòn. Xem chừng y không thể bước được.

Bạch Thế Kính đâm mé tả thì người bí mật nhảy sang mé hữu, đâm mé hữu thì y lại nhảy tránh qua mé tả.

Bạch Thế Kính phát giác ra nhược điểm của đối phương lòng đỡ được đôi phần khiếp sợ.

Có điều lão càng đề ý càng nhận thấy đối phương không phải là người còn sống.

Bạch Thế Kính đâm luôn mấy trụ nữa, xem chừng đỡ cử động vụng về. Song lão mấy lần thay đổi thế đánh cho biến ảo tinh diệu bội phần mà thủy chung vẫn không đánh bị thương được. Đột nhiên, Bạch Thế Kính cảm thấy sau cổ mát rượi, bàn tay to tướng lạnh như băng đè lên cổ lão. Bạch Thế Kính giật mình, xoay trụ lại đâm về phía mình "Vèo" một tiếng,

ngọn trụ đâm vào quăng không.

Bàn tay to tướng đè xuống dần dần. Bạch Thế Kính vội ra lực ra để chống lại. Nhưng lão càng vận nội lực bao nhiêu, sức đè xuống càng mạnh thêm bấy nhiêu. Đầu tiên lão mới phải cúi đầu, rồi sau lưng cũng phải xum xuống.

Bạch Thế Kính cảm thấy trên đầu trên cổ mình dường như phải đội tảng đá nặng tới ngàn cân, khiến người lão cong lại cơ hồ sắp gãy làm hai.

Bạch Thế Kính thở lên hồng hộc.

Tiêu Phong cùng Đoàn Chính Thuần nghe thấy đều lấy làm quái lạ.

Mã phu nhân sợ quá la hoảng:

- Thế Kính! Thế Kính! Mình làm sao vậy?

Bạch Thế Kính không còn hơi sức để đáp lời Mã phu nhân. Lão cảm thấy nội lực trong người bị sức đè ép quá trầm trọng tiết ra dần dần.

Đột nhiên bàn tay to tướng cứng như sắt, lạnh như băng, sờ lên mặt Bạch Thế Kính. Bàn

tay này đúng không phải tay người sống vì tuyệt không còn một chút sinh khí nào.

Bạch Thế Kính không nhịn được nữa, cố la lên:

- Quỷ nhập tràng! Quỷ nhập tràng!

Thanh âm lão cực kỳ thâm rùng rợn.

Bàn tay to tướng chuyển động mơn man từ trên đầu dần xuống mắt, những ngón tay đưa đi đưa lại chỗ này làm cho Bạch Thế Kính hết hồn, những ngón tay đó, chỉ ấn mạnh một chút là đôi tròng bị móc ra. Nhưng may bàn tay lạnh buốt này lại đưa xuống dưới sờ mũi lão, rồi tiếp tục sờ xuống miệng.

Bàn tay quỷ quái này đưa từng chút một sờ đến miệng Bạch Thế Kính rồi cuối cùng đưa xuống đến cổ họng thì dừng lại.

Người bí mật dùng ngón tay trở và ngón tay giữa kẹp chặt lấy yết hầu Bạch Thế Kính xiết dần dần chặt vào.

Bạch Thế Kính khiếp sợ mê man la lên:

- Đại nguyên hiền đệ! Tha chết cho ta! Tha chết cho ta!

Mã phu nhân nghe tiếng, hét lên như còi:

- Minh... mình nói gì vậy? Hấn... hấn là Đại nguyên ư.

Bạch Thế Kính tiếp tục năn nỉ:

- Đại nguyên!... Đại nguyên hiền đệ ơi! Trăm điều sai vì nàng cả, không can dự gì đến tôi.

Mã phu nhân tức giận nói:

- Việc gì cũng chính ta chủ trương thì đã sao? Mã Đại nguyên người sống trên thế gian cũng là cái bị thịt. Người chết đi được cái quái gì? Lão nương không sợ người đâu!

Lúc Bạch Thế Kính mở miệng nói ra bấy nhiêu lời đổ trách nhiệm cho kẻ khác thì ngón tay người bí mật lại nói ra một lời mới nói rõ được. Bây giờ lão dừng lại không nói nữa, thì người bí mật lại từ từ xiết chặt lại.

Bạch Thế Kính trong lòng hồi hộp nghe Mã phu nhân nói người bí mật là Mã Đại Nguyên thì lão yên chí cái quái này là Mã Đại Nguyên đã nhập vào thầy ma thành quỷ nhập tràng.

Tha chết cho ta, chính phu nhân hiền đệ đã đòi hiền đệ tiết lộ thân thể bí mật của Kiều Phong mà hiền đệ không chịu, cho nên nàng... nàng mới nảy ra ý kiến ám hại.

Tiêu Phong đứng ngoài nghe mà rùng mình. Ông không tin thế gian có ma quỷ mà chắc người bí mật này là một nhà võ có hạng, giả vờ lộng ghép thần thông khiến Bạch Thế Kính cùng Mã phu nhân phải khiếp sợ hoang mang, phun ra những điều ám muội, cùng hai phạm nhân này và quả nhiên Bạch Thế Kính vì khủng hoảng mà thổ lộ hết.

Cứ theo những lời họ vừa phun ra đây thì Bạch Thế Kính là tông phạm. Sở dĩ Mã phu nhân mưu giết chồng là do nguyên nhân mưu đòi phanh phui những điều bí mật của Tiêu Phong mà Mã Đại Nguyên không nghe.

Rồi ông tự hỏi:

- Tại sao mưu cắn hờn mình đến thế?

- Tại sao mưu cố hất đổ cho bằng được cái ngôi bang chúa của tôi?

Tiêu Phong còn đang ngẫm nghĩ lại thấy Mã phu nhân hét lên lanh lợi:

- Mã Đại Nguyên! Người lại bóp chết ta đi, ta không muốn nhìn mặt bị thịt của người nữa, loài tiểu quỷ kia!

Thốt nhiên văng vẳng nghe tiếng "sạo sạo" rất nhỏ, xương sụn bụng Bạch Thế Kính bị móng tay quỷ quái bấm nát một chỗ.

Bạch Thế Kính thực thân cự quạ mà không sao thoát khỏi bàn hộ pháp của người bí mật.

Tiếp theo vang lên tiếng "bục bục", cổ họng Bạch Thế Kính bị cấu rời.

Bạch Thế Kính thở phì phì, nhưng không khí hít vào miệng vào không xuống phổi được nữa. Chân tay lão giãy lên đành đạch, người run lên như gà bị cắt tiết rồi tắt hơi chết liền.

Người bí mật cầu chết Bạch Thế Kính xong, xoay mình đi một cái đã biến mất không còn thấy bóng đâu nữa.

Tiêu Phong cảm thấy trong lòng xúc động tự hỏi:

- Người này! Ta phải theo dõi gã xem sao?

Nghĩ vậy, Tiêu Phong băng mình lại phía cửa trước. Nhờ ánh trăng xóa, ông nhìn thấy một bóng người lờ mờ đang vun vút về phía Đông Bắc.

Cước lực Tiêu Phong kỳ tuyệt phi thường không thì làm sao mà thấy được.

Tiêu Phong lẩm bẩm: "Thân pháp người này khiếp thật"! Ông đề bồi rất gấp một hồi còn cách chừng hơn mười trượng. Bây giờ ông rõ ràng hơn. Võ công người bí mật hiển nhiên vào hạng cao thủ .

Tiêu Phong lúc này nhìn rõ cả cước pháp của người bí mật. Người này không cất bước như người thường, mà chạy rất nhanh, chẳng khác gì lướt người trên mặt tuyết trơn tuột.

Về môn khinh công, Tiêu Phong bắt nguồn tự phái Thiếu Lâm sau lại được Ôn Ưng Bang chúa Cái Bang rèn luyện. Ông rất thân về phái dương cương. Cứ mỗi bước lại băng mình xa ra hơn một.

Người còn đang lơ lửng trên không đã tung chân ra bước nữa. Kể về kiểu cách thì Tiêu Phong coi có vẻ còn nặng nề, không nhẹ nhàng ung dung nhàn nhã như người bí mật chạy trước, đường trường thì phương thức của ông có phần trội hơn bằng thực lực.

Tiêu Phong đuổi bấy lâu, dĩ nhiên người bí mật chạy trước cảm giác được có người đang rượt theo mình. Ngay từ lúc y bước chân Tiêu Phong chạy trên đường đất đầy tuyết phủ ra rằng kẻ theo mình có một bản lãnh kinh người. Tiêu Phong bỗng thấy người bí mật thay đổi thân pháp đột ngột, không biết y chạy thế nào mà trông như một chiếc buồm thuận gió xuôi dòng lướt băng băng, chớp mắt lại cách thêm chừng một trượng nữa.

Tiêu Phong âm thầm kinh hãi trong lòng lẩm bẩm: có phải làm một tay cao thủ thứ nhứt hay thứ nhì trong vô lâm. Không thể thì sao y chỉ giơ tay lên một cái đã đủ hạ sát Bạch Thế Kính? .

Nguyên Tiêu Phong được trời phú cho một bản ngã khó có, là kỳ tài về võ học, là môn đồ Huyền khổ đại sư cùng Ôn Ưng Bang chúa. Tuy võ công hai vị này cao cường thật, song cũng chưa phải nhân vật đặc biệt. Tiêu Phong võ công đặc sắc

giỏi hơn nhiều. Chỉ là một chiêu thức tầm thường nhưng ở tay phóng ra cũng thành một mãnh lực vô biên. Những người ông đều cho là võ công ông vào bậc thiên tài, có sẵn năng khiếu bẩm sinh mới được thế, chứ không phải chỉ trông vào sự rèn luyện thành tài.

Tiêu Phong chính mình cũng không hiểu tại sao mình tới được bản lãnh này, ông chỉ hiểu mình bất luận chiêu thức nào đã qua mắt một lần là biết, đã biết là tinh thực ngay, nhất là lúc lâm địch, ông tự nhiên có cách biến hóa cực kỳ huyền bí... Có điều ngoài võ công ra, bất kể là đọc sách hay thủ công gì ông cũng chỉ vào hạng bình thường không có chi đặc biệt.

Võ công của Tiêu Phong đã đến độ tài cao đặc biệt, không ai bì. Đồi ông ít khi gặp được tay đối thủ. Kể ra cũng có nhiều tay cường nội lực rất thâm hậu như ông, chiêu thức xảo diệu chẳng thua gì ông. Nhưng lúc giao đấu với ông, đến hồi tới hậu khản đối phương chỉ sai một ly mà chịu thất bại, mà thất bại một cách khâm phục, chứ không ai âm ức. Vì thế mà rất hiếm có kẻ tìm để trả thù rửa hận.

Hiện tại Tiêu Phong gặp được tay khinh công cao hơn mình, bất giác hùng khí bốc lên ngùn ngụt, ông vận khinh công lên đến tột độ đuổi gấp hơn.

Hai tay địch thủ kẻ trước người sau như bóng với hình nhắm thẳng hướng đông bắc lao nhanh như gió mà thủy chung Tiêu Phong vẫn không đuổi sát đến được.

Một giờ qua, hai giờ lại qua, hai người đã chạy hơn tám mươi dặm vẫn nguyên một mực không ai chịu thua ai về môn khinh công.

Đuổi nhau chừng hơn nửa giờ nữa thì trời vừa hùng sáng, tuyết không xuống nữa, đêm tối đã biến thành ánh sáng ban mai.

Tiêu Phong nhìn rõ chân núi có một thị trấn, nhà cửa đầy như bát úp, nhân dân trù mật. Tiếng gà xao xác gáy mau, tiếng trước vừa dứt kể tiếng sau.

Tiêu Phong thềm rượu cất tiếng gọi to:

- Này anh chạy trước ời! Tôi mời anh vào thị trấn uống vài bát rượu đã, rồi ta lại tỷ thí cước lực, anh tính ao?

Người bí mật không trả lời, gia tăng cước lực chạy nhanh hơn.

Tiêu Phong cười nói:

- Dù anh là một gian nhân hạ thủ giết Bạch Thế Kính song là một bậc anh hùng hảo hán, Tiêu Phong này cam chịu thua nước võ môn khinh công rồi. Hai ta đi uống rượu thôi, đừng chạy nữa!

Tiêu Phong vừa nói vừa đuổi theo rất gấp chứ chưa chạy chậm lại chút nào.

Người bí mật đột nhiên dừng bước, nói:

- Người ta đồn đại "Bắc Kiều Phong, Nam Mộ Dung quả nhiên danh bất hư truyền. Người miệng nói mà nội lực vẫn được tự nhiên. Thật là anh hùng! Đúng là tay hào kiệt!

Tiêu Phong nghe thanh âm người bí mật có vẻ ra người đường như hơn tuổi mình nhiều, liền nói:

- Tiền bối quá khen đó thôi! Vãn bối có ý muốn với lên, kết giao cùng tiền bối. Chẳng hiểu tiền bối có vui lòng chăng?

Người kia thở dài nói:

- Lão phu già rồi, chẳng được việc gì đâu. Hảo hán đuổi nữa, chỉ chạy thêm một giờ là lão phu đành chịu thua.

Dứt lời lão đi chậm chậm lại trông về phía trước thẳng.

Tiêu Phong muốn chạy theo để nói chuyện với lão, nhưng khoa chân, chợt nghĩ ra: "Lão đã có lời biểu mình đừng đuổi."